

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 grudnia 2013 r.

sprawy **M. P.**,

skazanego z art. 286 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 grudnia 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 3 lipca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1. w zakresie zarzutu w pkt 1 kasacji, oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. w zakresie zarzutu w pkt 2 kasacji, pozostawić kasację bez rozpoznania,

3. zwolnić skazanego M. P. od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 457 § 3 w zw. z art. 424 § 2 k.p.k., przez nieprzytoczenie okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary,

- art. 4 i art. 7 k.p.k., polegające na przekroczeniu prawa do swobodnej oceny dowodów i jednostronnej ocenie zebranego materiału dowodowego wyłącznie pod kątem jego interpretacji na niekorzyść skazanego, poprzez uznanie, iż wielokrotna wcześniejsza karalność oskarżonego powoduje, iż nie zachodzi wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna, mimo iż późniejsze zachowanie sprawcy wskazuje, iż wykonanie jednej z kar odniosło pozytywny skutek w postaci zresocjalizowania oskarżonego,

2. niewspółmierność orzeczonej kary.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje. .

Pierwszy z zarzutów kasacji okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym. Sformułowany jest on nierzetelnie. Należy podkreślić, że Sąd odwoławczy nie orzekł odmiennie co do wymiaru kary, a jedynie co do zastosowania środka probacyjnego, tj. warunkowego zawieszenia kary, i tylko w tym zakresie obowiązany był w uzasadnieniu wyroku zastosować się do wymogów art. 424 k.p.k. Wymogom tym Sąd odwoławczy sprostał – na s. 4-6 uzasadnienia wyroku SO wskazuje okoliczności, dla których uznał, że warunkowe zawieszenie wykonania kary jest niezasadne. Wskazano tam przede wszystkim na wielokrotną karalność, w tym kilkukrotne skazanie na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez takowego już po popełnieniu przypisanego mu czynu, co wskazuje na uporczywe powracanie do przestępstwa i bezskuteczność środków probacyjnych. Trafnie wskazał Sąd odwoławczy, że ponowne zastosowanie środka probacyjnego umocniłoby tylko skazanego w poczuciu bezkarności i spowodowałoby skutki przeciwne do celów kary. Poprawna jest też argumentacja, zgodnie z którą zastosowanie względem skazanego warunkowego przedterminowego zwolnienia w toku wykonania jednej z kar, nie może zastąpić wnikliwej analizy postawy skazanego i całościowej oceny prognozy

kryminologicznej. Takiej oceny Sąd odwoławczy dokonał, a ustalenia w tym zakresie nie wykraczają poza ramy wyznaczone dyrektywami art. 7 k.p.k.; w szczególności wnioskowanie i argumentacja Sądu odwoławczego, w ocenie Sądu Najwyższego, są zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. W tym stanie rzeczy zarzut z pkt 1 kasacji nie mógł być uznany za zasadny.

Co do zarzutu z pkt 2 kasacji, jako odnoszący się wprost do niewspółmierności kary, a niepołączony z zarzutem naruszenia prawa (zarzut w pkt 1 kasacji nie dotyczył wymiaru kary, lecz środka probacyjnego), jest on w kasacji z mocy art. 523 § 1 k.p.k. niedopuszczalny, wobec czego w tym zakresie Sąd Najwyższy pozostawił kasację bez rozpoznania.

Z tych powodów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.